

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **SPAR Česká obchodní společnost s.r.o. „v likvidaci“**, se sídlem Náкупní 389/1, Praha, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2012, č. j. BL930-3/95/9/2012-SŘ,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci:

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2012, č. j. BL930-3/95/9/2012-SŘ, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále jen správní

orgán I. stupně) ze dne 1. 6. 2012, č. j. BO760-4/044/7/2012-SŘ. Správní orgán I. stupně uložil žalobci dle § 39 odst. 6 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o vinohradnictví a vinařství“) pokutu ve výši 100 000 Kč, za to, že dne 30. 9. 2011 v provozovně na adrese Vídeňská 815/89a, Brno uváděl do oběhu vína Müller Thurgau, víno bílé, č. š. L-127 a Müller Thurgau, víno bílé, č. š. L-116, čímž porušil povinnost stanovenou v čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení č. 178/2002“). Rovněž byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady laboratorního rozboru podle § 3 odst. 4 písm. b) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Státní zemědělské a potravinářské inspekci“) ve výši 700 Kč a nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby:

Žalobce považoval rozhodnutí žalovaného ze nepřezkoumatelné pro zjevnou účelovost, nedostatečnost, nepřesvědčivost a rozpornost.

Žalobce dále namítal, že řízení o kontrole a řízení o správním deliktu jsou dvě samostatná řízení (odkázal zde na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 As 59/99-45). Správní orgány se rovněž dopustily pochybení v tom, že neujasnily dobu spáchání správního deliktu a neuvedly ji ani v oznámení o zahájení řízení ani ve výroku rozhodnutí či jeho odůvodnění. Ve výroku rozhodnutí je totiž uveden toliko den, kdy byl správní delikt zjištěn. Podle oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4. 5. 2012 se měl žalobce dopustit správního deliktu tak, že dne 30. 9. 2011 ve své provozovně umístěné na adrese Vídeňská 815/89a, Brno uváděl do oběhu výše uvedená vína. Dne 30.9.2011 však nemohl být správní delikt zjištěn, neboť téhož dne byl teprve odebrán vzorek vína k senzorickému hodnocení. V posuzovaném případě se nejednalo o delikt trvající a tudíž bylo přesné určení doby jeho spáchání rozhodné pro stanovení zániku odpovědnosti. V rozhodnutí pak absentovalo i místní vymezení skutku. Správní orgán toliko uvedl, že se skutek stal v provozovně v Brně, avšak hodnotil množství vína předmětné šarže na všech provozovnách žalobce v množství 11 388 l a 3 916 l.

Žalobce dále namítal, že nebyly uvedeny skutečnosti svědčící o důvodnosti trestního stíhání ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný nedodržel judikaturou požadované náležitosti specifikace skutku, aby bylo jasné, z jakého jednání byl žalobce viněn, a aby se mohl v řízení o uložení pokuty účinně bránit. Žalobce dále poukázal na účelovou fabulaci správního orgánu, kdy žalovaný uvedl, že byl zjištěn skutečný stav věci. Žádný skutek ve formě precizně formulované skutkové věty listiny označené jako „zahájení správního řízení“ nevyplývá.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně ho předčasně poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vynesení rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) již v listině označené jako „zahájení správního řízení“ a nikoli až před vynesením rozhodnutí. Správní orgán I.

stupně tedy nectil zásadu presumpce neviny a předem signalizoval, že na žádné důkazy navrhované žalobcem nebude brát zřetel, přičemž žalovaný takové pochybení akceptoval. V řízení byla rovněž porušena ustanovení správního řádu upravující provádění dokazování. Žalobce totiž nebyl o provedení důkazu (především protokoly o kontrole) podle § 51 odst. 2 a § 4 správního řádu uvědoměn, což je v rozporu s § 3, § 2, § 51 odst. 1 a § 53 odst. 6 správního řádu. V této souvislosti je nutné poukázat i na to, že osoby provádějící kontrolu by neměly být totožné s osobami rozhodujícími o sankci. Správní orgán proto nemohl objektivně a nezájatě zhodnotit nejen všechny skutečnosti svědčící v neprospěch i ve prospěch sankcionovaného.

Žalobce dále namítal účelovost aplikace zákona o vinohradnictví a vinařství toliko ve vztahu k vinařským produktům, jejich celý proces výroby proběhl na území České republiky (žalobce uváděl na trh víno se zemí původu Slovensko). Účelová je i argumentace žalovaného týkající se senzorického hodnocení vína, neboť tvrzená vada vína se odvíjela od celkového množství obsahu kyselin a správní orgán I. stupně tudíž měl při prováděném analytickém rozboru tento atribut hodnotit (čl. 26 nařízení komise č. 607/2009). Žalobce doplnil, že rovněž nebyl v postavení provozovatele vinařského podniku dle čl. 3 bodu 3 nařízení č. 178/2002.

Žalobce namítal i nedostatečné odůvodnění výše sankce. Správní I. stupně k některé okolnosti přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu ji přiřadil. Takový postup je neurčitý a v důsledku toho i nepřezkoumatelný a je porušením čl. 1 a čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 40 odst. 5 a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Při stanovení výše sankce žalovaný překročil meze správního uvážení a porušil čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dále § 2 odstavec 1 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného:

Žalovaný především odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Upozornil na charakter protokolu o kontrolních zjištěních jako výstupu zvláštního řízení zákona o kontrole. Nelze jej tak považovat za podklad rozhodnutí, který si správní orgán opatruje pro udělení sankce. Listiny obsažené v kontrolním spisu jsou veřejnými listinami s presumpcí správnosti, jejichž obsah je jiným podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu a tudíž se neužije postup podle § 18 odst. 1 a § 53 odst. 6 správního řádu. K námitce stran poučení žalobce podle § 36 odst. 3 žalovaný upozornil na možnost spojit oznámení o zahájení správního řízení s jiným úkonem podle § 46 odst. 3 správního řádu. K provedení dokazování žalovaný uvedl, že duplicitní provádění protokolů o kontrole by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti správního řízení. K tvrzení žalobce, že nebyl v postavení provozovatele potravinářského podniku ale maloobchodníka dle čl. 3 odst. 7 nařízení č. 178/2002 žalovaný uvedl, že se tento pojem nevztahuje k osobám, ale k činnosti osob. Definice žalobce jako provozovatele potravinářského podniku odpovídá uvedenému nařízení a argumentace žalovaného za použití § 1 zákona o vinohradnictví a vinařství byla přiléhavá. Při určení výše pokuty pak žalovaný respektoval § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství, zvažoval okolnosti polehčující i přitěžující, a ty také řádně rozlišil. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání

Žalobce při jednání uvedl obdobné skutečnosti jako v žalobě.

Žalovaný při jednání uvedl obdobné skutečnosti jako ve vyjádření k žalobě.

V. Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.

V první žalobní námitce žalobce brojil proti neoddělení řízení o kontrole a řízení o správním deliktu. V tomto žalobním tvrzení však žalobce uvedl pouze odkaz na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99-45.

Na žalobcem uvedené rozhodnutí Vrchního soudu v Praze odkázal Nejvyšší správní v rozsudku ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, kde bylo vysloveno: „*Vyjde-li správní úřad při rozhodování o sankci za správní delikt pouze z protokolu o kontrole pořízeného podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, aniž by se v následném správním řízení o uložení sankce jakkoli vypořádal s důkazními návrhy účastníka řízení v tomto řízení učiněnými, které mají vyvrátit či jinak interpretovat kontrolní zjištění, je výsledné rozhodnutí zpravidla nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 250f odst. 1 písm. a) o. s. ř.].*“

V posuzovaném případě bylo řízení o uložení pokuty za spáchání správního deliktu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o vinohradnictví a vinařství zahájeno správním orgánem I. stupně v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu dne 4.5.2012 oznámením o zahájení řízení ze dne 3.5.2012, č.j. BO760-3/044/7/2012-SŘ. Řízení bylo zahájeno na podkladě výsledků kontroly provedené dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“). *Podkladem pro řízení a vydání rozhodnutí byl doklad o kontrole č. D013-70394/11 ze dne 30.9.2011, s jehož obsahem byl seznámen a jehož výtisk č. 2 včetně příloh převzal v den vyhotovení ředitel provozovny. Podkladem pro řízení a vydání rozhodnutí jsou dále protokoly o kontrole č. P066-70394/11 ze dne 17.10.2011 a č. P073-70394/11 ze dne 22.11.2011, s jejichž obsahem byl seznámen a jejichž výtisk č. 2 včetně příloh převzal v den vyhotovení vedoucí dne. Podkladem pro řízení a vydání rozhodnutí jsou i počty jednotlivých kusů stažených ze sortimentu filiálek a doklady o původu zboží odeslané žalobcem. Podklady pro rozhodnutí byly již uvedeny v oznámení o zahájení správního řízení.* Žalobce proti protokolu o kontrole nepodal námitky, po zahájení správního řízení se nevyjádřil, nenavrhoval žádné důkazy, které by zpochybňovaly kontrolní zjištění zachycená v protokolech o kontrole. Soud se sice neztotožnil a argumentací žalovaného, že protokoly o kontrolních zjištěních nelze považovat za důkazní prostředek ve smyslu § 53 správního řádu, ale toliko za podklady rozhodnutí dle § 50 odst. 1 správního řádu. Z ustálené judikatury správních soudů totiž vyplývá, že protokoly o kontrolních zjištěních představují v řízeních, v nichž správní orgán z obsahu těchto protokolů vychází, listinný důkaz podle § 50 odst. 1

správního řádu (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. srpna 2013, č.j. 4 As 34/2013-24). O provedení důkazu listinou, pokud je prováděn mimo ústní jednání, se dle § 18 správního řádu sepisuje protokol. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný takto nepostupoval a žádný protokol podle § 18 správního řádu nevyhotovil. V posuzované věci je však třeba přihlídnout ke skutečnosti, že správní orgán I. stupně se tohoto pochybení (žalovaný jeho pochybení nenapravit) ve vztahu k listinám (doklad o kontrole, protokoly o kontrole) s jejich obsahem byl žalobce seznámen resp. jejichž výtisk převzal ředitel provozovny či vedoucí dne. Další podklady (počty stažených kusů ze sortimentu a doklady o původu zboží) pak byly předloženy přímo žalobcem. Žalobce byl proto nepochybně seznámen s jejich obsahem. Za této situace by je vyhotovení protokolu podle § 18 správního řádu do značné míry pouze formální záležitost a soud je proto toho názoru, že toto procesní pochybení se nemohlo práv žalobce nijak dotknout a nemohlo mít ani za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Z oznámení o zahájení správního řízení, stejně jako z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně i žalovaného plyne, že řízení o uložení pokuty sice vycházelo z podkladů opatřených při kontrole, avšak bylo vedeno samostatně a odděleně od provedené kontroly.

V další žalobní námitce žalobce brojil proti časovým údajům uvedeným ve výroku rozhodnutí. Podle žalobce výrok rozhodnutí obsahoval pouze časový údaj, kdy byl správní delikt zjištěn a nikoli časový údaj o spáchání deliktu. Tato námitka má svůj základ v teoretickém rozlišování deliktů na delikty trvalé, pokračující a hromadné. Toto rozlišování je typické pro oblast soudního trestání, avšak na základě judikatury, která je založena na systémovém vnímání trestání jako určitého jednotného veřejnoprávního mechanismu, pro nějž platí tytéž zásady, se uplatňuje i pro oblast správních deliktů, tedy správní právo trestní (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č.j. 8 As 17/2007-135, přístupný na <http://www.nssoud.cz>).

Toto teoretické dělení deliktů má svou praktickou relevanci z několika hledisek. V prvé řadě se jedná o hledisko nezaměnitelnosti popisu skutku. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být skutečně jak popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí, což potvrzuje i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu ve správním trestání. Lze poukázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č.j. 7 As 7/2007-63, podle něhož „výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Musí proto být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena správní sankce. Toto vnímání důležitosti popisu skutku bylo ještě prohloubeno sjednocujícím právním názorem rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, podle něhož výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s] Smyslem citovaných právních názorů z judikatury Nejvyššího správního soudu je tedy zajištění jednoznačnosti, srozumitelnosti, přezkoumatelnosti a nezaměnitelnosti rozhodnutí o správním deliktu, kterou má zajišťovat již samotný výrok rozhodnutí, nikoliv až podrobný výklad skutkového stavu

věci obsažený v odůvodnění rozhodnutí. Nezaměnitelnost popisu skutku hraje významnou roli zejména z pohledu zásady ne bis in idem, je však třeba ji zkoumat ve vztahu ke skutkovému a právnímu kontextu posuzované věci. Požadavek nezaměnitelnosti výroku ukládajícího sankci za správní delikt neznamená, že by měl být výrok o vině ze spáchání správního deliktu zahlcen všemi podrobnostmi skutkového děje, které nemají přímou relevanci ve vztahu k zákonným znakům předmětné skutkové podstaty správního deliktu. Zadruhé má toto dělení deliktů nepochybně vliv na otázku prekluze správněprávní odpovědnosti za delikt. Konečně není možné zapomenout na diskreci stanovení výše uložené sankce, která se samozřejmě odvíjí mj. od charakteru spáchaného deliktu z hlediska trvání a udržování protiprávního stavu (trvajících deliktů), pokračování ve společensky škodlivém protiprávním jednání (pokračující delikty) či o sérii dílčích útoků proti chráněnému zájmu, které lze považovat vzhledem k účelu a časové souvislosti za tzv. hromadný delikt. K tomu, že toto rozlišování je reflektováno ustálenou judikaturou správních soudů, lze poukázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2009, č. j. 2 Afs 93/2008-920, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 1. 2010, č. j. 30 Ca 98/2008-77). V posuzované věci je třeba odkázat i na předchozí judikaturu zdejšího soudu v obdobných věcech, konkrétně žalovaným označený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2009, č. j. 30 Ca 17/2008 - 37, v němž se soud vyjádřil k povinnosti správního orgánu vymezit časově skutek tak, že „...zpětné prokazování faktického přesného okamžiku uvedení vína do oběhu ze strany správních orgánů by mohlo učinit ukládání sankcí právníckým osobám nemožným. Proto soud považuje za dostatečné vymezení časového období ke dni zjištění porušení povinností, tj. ke dni provedené kontroly.“ Tento právní názor nebyl doposud v judikatuře zdejšího soudu a konec konců ani Nejvyšším správním soudem zpochybněn, a proto z něho krajský soud plně vychází ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí. Pokud prvostupňový orgán označil časový rozměr spáchaného skutku datem provedené kontroly dne 30. 9. 2011, tj. dnem provedené kontroly. Přesné určení okamžiku, kdy byl správní delikt spáchán by nebylo prakticky možné, a ve svém důsledku by vedlo k nemožnosti uložit právnícké osobě sankci za příslušný správní delikt. Přesný okamžik, kdy bylo víno uvedeno na trh by totiž správní orgán nikdy nebyl schopen zjistit. Žalovaný tak nepochybil, když při popisu skutku uvedl jako časový okamžik spáchání správního deliktu okamžik, kdy bylo protiprávní jednání žalobce zjištěno, tedy okamžik, kdy byla u žalobce provedena příslušná kontrola. Stejně se zdejší soud postavil k námitce žalobce o tom, že bylo třeba provést nejdříve laboratorní rozbor, aby byl zjištěn nevyhovující stav odebraných vzorků. Je třeba mít na paměti, že nevyhovující stav vzorků existoval již v době odběru vzorků. Samotný laboratorní rozbor pak pouze potvrdil stav, který tu objektivně existoval již v době odebrání těchto vzorků. Stejně tak zahájení správního řízení ze dne 3. 5. 2012, č. j. BO760-3/044/7/2012-SŘ správní orgán dostatečně vymezil jednání žalobce, kterým se dopustil porušení příslušných předpisů, a pro které bylo předmětné řízení zahájeno.

Žalobce dále namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí absentovalo přesné místní vymezení skutku za stavu, neboť dle správního orgánu se měl stát na provozovně v Brně, ale následně hodnotil množství vína předmětné šarže na všech provozovnách žalobce v množství 11 388 l a 3 916 l, nikoli množství zjištěné, či případně množství dodané na danou provozovnu. Soud k věci uvádí, že kontrola byla provedena na provozovně v Brně, na adrese Vídeňská 815/89a. Tato skutečnost byla uvedena jak ve sdělení o zahájení správního řízení, tak v následném správním rozhodnutí. Ve výroku je pak uvedeno, kolik litrů vína bylo

hodnoceno na provozovně Vídeňská 815/89 a, Brno (šarže č. L-127 16 l, šarže č. L-116 10 l). V závorce je pak uvedeno, že z podkladů zaslaných účastníkem řízení vyplývá, že do oběhu bylo uvedeno celkem 11 388 L vína šarže č. L-127 a 3 916 l vína šarže č. L-116. Dle názoru soudu je z rozhodnutí zřejmé, kolik litrů vína byla hodnoceno na provozovně (místní vymezení skutku) a kolik litrů vína bylo hodnoceno celkově. Dle názoru soudu výrok rozhodnutí z hlediska zákonnosti ob stojí. Soud k tomu dále uvádí, že žalobce sám na základě výzvy prvostupňového orgánu zaslal podklady, ve kterých uvedl celkové množství vína příslušné šarže uvedeného žalobcem do oběhu a správní orgány se pak v dalším řízení od takto uvedeného množství vína nijak neodchýlily. Tyto podklady byly vymezeny nejen v samotném rozhodnutí, ale již v oznámení o zahájení správního řízení. Žalobce byl s nimi náležitě seznámen i proto, že se jednalo o jeho vlastní podklady. Žalobce pak ani nenamítal, že by se zjištěné nedostatky (výrobní vady) ve znaku vůně a chuť netýkaly celých šarží.

V další žalobní námitce žalobce namítal, že správní orgán v zahájení správního řízení nedostatečně vymezil skutek a dále neuvedl skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení správního stíhání. Otázka vymezení skutku v zahájení správního řízení souvisí s požadavkem dodržení zásady *ne bis in idem*, stejně jako s možností účinné obrany v dalším průběhu řízení. V zahájení správního řízení tak byl správní orgán povinen vymezit skutek tak, aby při srovnání popisu skutku ve výroku rozhodnutí nevznikly pochybnosti o jeho totožnosti a následné zaměnitelnosti se skutkem jiným. Takové pochybnosti však nejsou na místě za stavu, kdy správní orgán v zahájení správního řízení uvedl kde, kdy a jakým způsobem se skutek stal. Správním orgánem byl skutek vymezen dostatečně a plně v souladu s požadavky judikatury na vymezení skutku při respektování zásad správního trestání. Totožnost skutku tak byla v celém řízení zachována. Soud neshledal námitky stran porušení práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces za důvodné. Důvodnost podezření ze spáchání správního deliktu a s tím související zahájení správního řízení o uložení pokuty vyplývala z protokolu č. P073-70394/11 ze dne 22. 11. 2011 a jeho příloh, zejména pak z protokolu o zkoušce č. D013-70394/11/A01 ze dne 4. 11. 2011 a protokolu o zkoušce č. D013-70394/11/A03 ze dne 11. 11. 2011, kde byly uvedeny vady kontrolovaných vzorků vín.

V další žalobní námitce pak žalobce brojil proti poučení, kdy správní orgán prvního stupně žalobce předčasně poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí již při zahájení správního řízení. Správní orgán takovým postupem signalizoval, že na další předložené důkazy již nebude brát zřetel, což je porušením zásady *presumpce nevinny*. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 21/2009-243, kde mj. uvedeno, že *není porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a současně lhůtu, ve které se mohou účastníci řízení vyjádřit k podkladům rozhodnutí*. Zdejší soud se s postupem žalovaného ztotožnil, neboť správní orgán I. stupně již při zahájení správního řízení dospěl k závěru, že na základě shromážděných podkladů lze ve věci rozhodnout, a spojil s tímto úkonem v souladu s § 46 odst. 3 správního řádu i úkon jiný. Správně řád nehovoří o tom, že by poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí muselo bezprostředně předcházet vydání rozhodnutí. V daném postupu nelze shledat porušení zásady *presumpce nevinny*, neboť bylo na žalobci, jak na toto oznámení bude dále reagovat a navrhne další důkazy. Žalovaný pak již žádné podklady pro rozhodnutí nedoplnil.

Žalobce dále brojil proti účelovosti tvrzení žalobce o aplikaci zákona o vinohradnictví ve vztahu pouze k vinařským produktům, jejichž celý proces výroby proběhl na území České republiky. Argumentace žalovaného tak odporovala § 1 zákona o vinohradnictví. Soud k tomu uvádí, že žalobce nijak nekonkretizoval, v čem by měl tvrzený rozpor spočívat. V posuzovaném případě byl porušen čl. 14 odst. 1 nařízení č. 178/2002, tj. povinnost stanovená právním předpisem Evropské unie. Tato skutečnost není v žádném rozporu s § 1 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, který stanoví, že upravuje i výkon státní správy, včetně státního dozoru nad dodržováním povinností stanovených předpisy Evropské unie a tímto zákonem, a ukládání sankcí za jejich porušování. Zákon o vinohradnictví a vinařství se tak použije bez ohledu na to, že zemí původu kontrolovaného vína bylo Slovensko, neboť z žádného ustanovení zákona nevyplývá závěr opačný.

Důvodnou soud neshledal ani námitku, že žalobce nebyl v postavení provozovatele potravinářského podniku dle čl. 3 odst. 3 nařízení č. 178/2002, ale v postavení maloobchodníka podle čl. 3 odst. 7 nařízení č. 178/2002. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 178/2002 pro účely tohoto nařízení se rozumí „*potravinářským podnikem*“ *veřejný nebo soukromý podnik, ziskový nebo neziskový, který vykonává činnost související s jakoukoliv fází výroby, zpracování a distribuce potravin*. Dle čl. 3 odst. 3 téhož nařízení „*provozovatelem potravinářského podniku*“ *fyzická nebo právnická osoba odpovědná za plnění požadavků potravinového práva v potravinářském podniku, který řídí*. Dle názoru soudu činnost žalobce splňuje podmínky potravinářského podniku a on sám pak definici provozovatele potravinářského podniku. Definice pojmu maloobchodník pak není v předmětném nařízení uvedena. Nařízení č. 178/2002 obsahuje v čl. 3 odst. 7 pouze pojem maloobchod. Z definice maloobchodu však vyplývá, že tento pojem se nevztahuje k fyzické nebo právnické osobě odpovědné za plnění požadavků potravinového práva, ale pouze k činnosti a prostorám, v nichž k dané činnosti docházelo. Naopak termín provozovatel potravinářského podniku se váže k osobě fyzické nebo právnické, odpovědné za plnění požadavků potravinového práva v potravinářském podniku, který řídí. Proto jeho použití bylo zcela přiléhavé projednávané věci a rovněž plně v souladu s nařízením č. 178/2002.

Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se senzorického hodnocení vína. Soud k tomu uvádí, že žalobcem namítané nařízení Komise (ES) č. 607/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů se vztahuje toliko na problematiku, která vyplývá již z jeho názvu. Čl. 26 tohoto nařízení se tak nevztahuje na všechny analytické a organoleptické zkoušky, ale pouze na ty, prováděné za účelem ověření souladu se specifikacemi v případě vín s chráněným označením původu, či zeměpisným označením. Dle názoru soudu není ani důvod zpochybňovat laboratorní rozbor kontrolního vzorku předmětného vína, který byl proveden. Jestliže mohla být vada výrobku zjištěna tímto rozbořem bez zjištění hodnoty celkové kyselosti vína, bylo by zcela nadbytečné zjišťovat ještě tuto hodnotu. Z hlediska zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) tak nelze postupu správního orgánu nic vytknout. Jak navíc správně uvádí žalovaný, žalobci nic nebránilo, aby využil rozboru duplikátních vzorků, v případě, že měl o provedeném rozboru nějaké pochybnosti. Stejně tak nelze pominout, že žalobce ani nepodal námitky proti obsahu

kontrolních protokolů, v němž jsou zachycena kontrolní zjištění. Přitom takový postup se jeví účelnějším a v případě nesouhlasu s výsledky testů by se dal předpokládat.

V další námitce žalobce brojil proti nerespektování základních atributů pro ukládání pokut, tj. přihlédnutí k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Rovněž namítal absenci řádného zdůvodnění postupu správního orgánu.

Obdobnou námitku žalobce uplatnil již v odvolacím řízení. Z prvostupňového, stejně jako napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán vzal za polehčující okolnost skutečnost, že žalobce nebyl výrobcem vína. Dále pak správní orgán I. stupně uvedl, že se jednalo o odpovědnost objektivní, které se nelze zprostit s odkazem na skutečnost, že výrobcem byla osoba odlišná, či osoba, která porušila jiné smluvní nebo zákonné povinnosti. V neprospěch žalobce pak byla hodnocena skutečnost, že zjištěné nedostatky byly smyslového charakteru, rozpoznatelné čichem a chutí. Žalobce jím tak mohl zabránit např. prostřednictvím vnitřních kontrol. Dále pak jako přitěžující okolnost byla hodnocena skutečnost, že množství nevyhovujícího vína bylo poměrně vysoké, což se odrazilo i v potenciálním poškození zájmů i několika tisíc spotřebitelů. Dále pak ve prospěch účastníka byla hodnocena spolupráce s inspektory a okamžité stažení nevyhovující šarže vína z prodeje. Z obou správních rozhodnutí je tedy zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil, stejně jako to, že rozlišoval přitěžující a polehčující okolnosti s ohledem na konkrétní projednávanou věc. Jednotlivé okolnosti hodnotí správní orgán podle své vnitřní úvahy, a to zejména v jejich souhrnu. Žalobce pak nijak nekonkretizoval, z jakého důvodu byly jednotlivé přitěžující či polehčující okolnosti hodnoceny nesprávně. Nenamítal ani absenci posouzení jiných okolností. Rovněž nenamítal ani to, že konkrétním přitěžujícím či polehčujícím okolnostem správní orgány při úvaze o výši sankce nesprávně přisoudily jinou hodnotu (váhu), než by jim dle jeho názoru příslušela. Soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů ob stojí i z hlediska odůvodnění výše pokuty.

Závěrem je tak nutné s ohledem na vše výše uvedené konstatovat, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, dostal požadavkům na zákonitost a přezkoumatelnost rozhodnutí. Jelikož krajský soud neshledal žalobcovy námitky důvodnými, žalobu postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. 4. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu